

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖЕВНОСТЬ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Пенатовићъ.

ГЕЧ. IV.

Овај листъ излази вторникомъ и петкомъ. Цѣна му е за три мѣсеца 4 цванцика.

№ 91.

МИЛАНИМКА.

(продужено)

II.

Сунце е већъ было далеко одскочило на небу, и са своимъ ютрянимъ зрацма спѣшило е да обаса све росне краеве Копутняка; али као предница нѣговогъ зрака, као одсѣиванѣ нѣгове свѣтлости, приближавала се узбрдо полако една девойка, коя бы слободно могла рећи: арко сунце лепша самъ одъ тебе. Коя е на свакой пролетный цвѣтъ могла погледати, а да ни мало незавиди нѣговой лепоти; она е млада была као роса, коя се оно нѣ по трави као бисеръ блистала; она е румена была као румена ружа, коя іой е на прсима стаала, и коя е лепше и веселіе цвѣтала него на своіой грани одакле е узабрана. Поредъ нѣшла е одна средовечна сувоня на жена, године су већъ были прогрушале нѣну косу, али нису могли лепе черте лица младости нѣне изгладити, то е была мати те девойке. Обе су были обучене у црне хальине, жалость, тешку неку жалость оне су сносили. Црне хальине на нѣма нису изъ какве притворности или сусте пошене, као што многи други носе. Црне хальине на нѣма были су правый образъ нѣюве унтрашнѣ туге.

„Ха, ето намъ и оне лепе бегунице!“ рекне еданъ одъ оны што су на трави око чесме сѣдили, и сви погледаю низъ брдо, одъ куда е она полако ишла, и често застайкивала, да одну лепу кошуту милуе, и да іой шебера изъ руке дае.

„Я е често виђамъ съ нѣномъ майкомъ, и бадава самъ разпитываю ко е и одкудъ е, нико ми до сада ніе умео казати“ привати еданъ младъ удоваць, и почне намештати свою дугу косу, и свою мараму на врату.

„Я е познаемъ изближе предузме речъ еданъ омалечакъ дебео старчићъ, „али немойте се намештати, она већъ мисли на другога,“ придола смешеши се.

„Па ко е та девойка молимъ васъ, за кимъ носи црне хальине, има-ли рода, има-ли говаца?“ уыта опять любопытливо онай удоваць; и сладко се при последнѣмъ питаню осмеѣе. Брѣ удовца и удовице кои су већъ прошали едан-путъ крозь школу брака, выше свагда раз-

питую за иманѣ, него-ли за лепоту, наклоность срца и за младость. Съ искуствомъ и са заднымъ куцаемъ срца бираю они себи второгъ друга. Само млади првоженци и девойке одъ шеснаестъ година слѣдую слепо своіой любви, и своіой уображенной срећи. А знамо, да любовь ніе ништа друго него еданъ лепъ самъ младости.

„То вамъ е господине удовица богатогъ Селаника изъ Баната. Онъ е быо далеко познать, може быти да сте слушали о нѣму, и я самъ слушаю о нѣму пре него самъ га видю. Нашъ састанакъ быо е безъ никакве знаменитости, али кадъ помыслимъ на нашъ растанакъ, и садъ ми се кожа ежи. Представите себи я нити самъ младъ ни лепъ, нити самъ у нѣговой кући быо познать, на самъ му ипакъ убраю жену и нѣбрь, и іошть на нѣговымъ колима.“ И свршуюћи те речи сладко се насмеѣ. „Како е то было? причайте намъ,“ повиче неколико гласова. И као што е познато да стари люди воле прича-него слушати, тако и тай старчићъ отегне вздавъ свою приповедку.

„То вамъ е врло чудновато было. То вамъ е готово еданъ малый романъ, когъ ѣу вамъ я у кратко приповедити; али то вамъ ніе романъ изъ нашихъ изображеныхъ времена, гдѣ се девойке на углажену мирисаву косу, на лепе хальине и речи маме, него то вамъ е романъ изъ ритерскѣ или болѣ рећи изъ айдуцкѣ времена, гдѣ залюблѣни отимаю свое девойке съ оружанымъ четамъ, као што се у нашимъ песмама пева.

При почетку овога рата я се нисамъ хтео много мешати, и остаю самъ быо међу Мапарима, али како видимъ да почеше по гди-ковъ Србе ноћу затварати, я онда скупимъ нешто мало могъ иманя и новаца, уземъ мацарскѣ пасошъ за Темишваръ, га окренемъ другимъ путемъ къ Дунаву. Страже и чете мацарске врвиле су свуда, и я збогъ тога нисамъ смею много наеданпутъ пловати, него самъ у млогимъ местима по неколико дана остаю као трговине ради, и тyme самъ трагъ замѣтаю; тако самъ на едномъ месту купю неколико мерова зоби и на кола натоварию. Ни момъ кочияшу према е Србинъ быо, нисамъ смею мой правый путь казати, а све самъ се ближе Дунаву и србской войсци приближаваю. Путуюћи тако, едно вече омркнемо према едномъ салашу; ту е была одна лена двокатна кућа, ограбена зидомъ, и после іошть неколико кућа. Све е то изгледало као едно мало селце. Свеће су гореле на свѣма прозорима, и я

смыслимъ да се свратимъ ту да поѣдемъ. Брѣ у таквой кући путникъ е опетъ сигурни него на путу или у гостилници, а нигди близу села не ни было. „Чий е то салашъ?“ упытамъ маѣарскій едногъ кон е врата одъ авліе затварао. „Пытай онога кон тай еззыкъ разуме!“ одговори ми онъ србскій — „и я самъ брате Србинъ, и радъ самъ овде да поѣдемъ! него кажи ми чіе е то добро, и могу-ли поѣти.“ Ономе буде мило, и одговори ми: Ово е добро господара Селанића, и кадъ дочеуе и части толку маѣарску господоу и офицере, вальда ће и васъ привити.“ Я пошламъ тога слугу да яви домаћину и да запыта хоѣу-ли моѣи преноѣти. Не мало постаяло чуемъ еданъ гласъ съ прозора гдѣ виче, да се капія отвори и да се кола пуге унутра. Тако и буде. На степенима куће прима ме домаћинъ, и докъ смо се уз степенегоре у собе поцели — већ смо были искрени познаници, ерѣ не намъ више требало къ познанству у онаквимъ временима, него само неколико речи казати и чути. „Зло! мой брате,“ рече ми онъ са свимъ поверително, „неможе горе быти“ одговорямъ му я, и то намъ е довольно было за temelъ нашегъ познанства и пріятельства, и дальгъ поверителногъ разговора. Кадъ доѣмо у собу представи ме нѣговоу господоу и кѣри, тымъ истимъ двема што на ону клупу сядоше — „при тимъ речма скине онъ свой шеширъ и поздрави обадве у црно обучене даме, коє су према у дальне, видле и томъ поздраву съ учтивимъ поклономъ одговориле.

„На шта е было одъ васъ и одъ оны други?“ упытаю даль беспослени слушатели

„Разговарали смо се, и онъ ми се жаліо како често мора по читаву войску да рани и да части. „На што ме бежите?“ упытамъ га я, — „читайте ово писмо и види ѣете могу ли бежати“ рекне ми онъ и извади ми едно писмо изъ асталя. То е писмо у koliko се могу опоженути овако гласило: „Нама е познато да вы Србима ревнуете, али намъ е и то познато да сте добаръ и поштень граѣанинъ нашегъ маѣарскогъ слободногъ отечества; и ради смо да вамъ ни у чему nebude вредъ нанешень, зато близу васъ налазиће се 15 войника ради ващою сигурношћу шилаѣете у главный нашъ станъ месечно хляду форинти сребра, у дукатима, или у нашимъ банкама. Тешко вама ако побегнете. Онда ће ваша кућа у пламену изгорети, ваше цело иманѣ бы-ће одма продано, а вы гди се уватите бы-ћете одма убіени.“ На томъ писму было е Кинъ подписанъ. При таквимъ околностима не се могло бежати. Но поредъ свега тога рече ми да бы онъ радо утекао, али разаслао е свое лице да му потайно за маѣарске банке купе цареве банке. У томъ разговорѣ зовну насъ на вечеру. Вечера е была господска, лепо циперско вино и садъ ми слади на устима. При трећей чашѣ куцнемъ се я съ нѣмъ и хтеднемъ за нѣгово здравль попити е, али онъ повиче: „не, брате, негреси душе, него да богъ поживи ону нашу браћу кои ноѣсаъ са запетомъ пушкомъ стоє и чуваю животъ, име, вѣру, честь и еззыкъ нашемъ србскомъ народу.“ На ново се куцнемо и изпиемо изъ великогъ родолюбия до два обадве чаше. И веруйте да е много слаће и лакше пити у здравль народа, него радити за народъ. После вечере, нѣгова кѣи, — сирота Милка како

е садъ замишляна — седне поредъ нѣвогъ клавира, и са свимъ одушевленіемъ и радостіу свирала е и пѣвала: „Устай, устай Србине, устай на оружѣ.“ Весело смо проводили прве вечернѣ часове. Како господоу тако и господична умеле су своимъ разговоромъ разведрити наше мрачне слутнѣ и бригае. — На еданъ-путъ врата се отворе и слуга домаћий уѣе у собу, и преда Селанићу едно писмо. „Ко е донео овако доцканъ ово писмо?“ упыта онъ слугу приближуюћи се свећи да га отвори и прочита — „еданъ странъ человекъ дотрчао е на коню“ одговори слуга „даде ми то писмо, рече ми да вамъ одма предамъ, на е одма у мраку изчезао.“ —

Нека слутня прошла е одма крозь мою душу, како самъ видіо да онъ съ укоченіемъ очима у писмо гледа, примѣчавао самъ како се нѣгово лице при читанію мени; али самъ ипакъ ѣутао я пушећи мою цигару, чекао самъ шта ће казати, мисліо самъ да е негди србска войска потучена. На еданъ-путъ пусти онъ писмо изъ руку, и таквимъ ужаснимъ и жалостнимъ гласомъ повиче: „ахъ Милка! моя Милка!“ као да е свою едину кѣрѣ Милку у гробъ спуштао. — „Шта е тата.“ Врисне сирото дете, и обливено у сузама сляопи обадве саое нѣжне руке око врата свогъ отца. И я поредъ све мое флегме скочимъ съ каибета, гдѣ самъ се бы лепо наместио, и гдѣ самъ после вечере очекивао трећу чашу циперскогъ вина. „Шта е, за име божіе шта е?“ повичемо сви. „Несрећна“ одговори онъ, по томъ замысли се, и после неколико трепутака, повративши се одъ свогъ првогъ ужаса придода: „Несрећна, али опетъ може быти моѣи ће се уклонити.“ По томъ окрене се своіой господоу: жено буди готова одма да седнешъ съ Милкомъ на кола на да бежите.“ За тимъ изтрчи изъ себе и чуемъ како виче на слуге да се одма у нѣгова путничка кола упрегну четири коня. Меѣу тимъ докъ е онъ на полю заповедао да се кола упрегну, и докъ су мати и кѣи збувѣне я плачући тамо амо по собя тумарале, шчепамъ я то ѣволско писмо да видимъ шта е у нѣму кадъ е толикій стра и ужасъ причинило. Писмо беше овако написано: „Оваѣ несрећный ветренякъ Шандоръ, части непрестано одъюче одну чету Хонведа, и хвали се да су то нѣгови сватови. А ютрось чуо самъ да ће прве поноѣи ударити на вашу кућу, и вашу кѣрѣ отети, овамо довести, и овде е венчати за себе. Перцель иде му у свему на руку. На вашу се стражу неуздайте она е подплаћена. Зато што пре нека ваша кѣи съ майкомъ бежи. Вы останите, ерѣ съ вашимъ бѣгствомъ вы ризикуете вашъ животъ, а иманѣ бы вамъ за цело пропало. Вама не смеу тѣй разбойници ништа чинити. Вы имате пріятеля кон васъ почитую, меѣ маѣарскимъ великашима.“ — Нисамъ сво писмо ни могао прочитати, кадъ Селанић богъ да му душу прости, утрчи опетъ у собу — „пріятелю!“ рекне ми и увати ме за обадве руки: „Мы смо до малъ пре были непознати, али заедно смо попили чашу вина у славу Србску, коє много значи у оваквимъ временима и на овомъ месту; пріятелю я вамъ предамъ на аманетъ мою жену и кѣрѣ бежите съ нѣма. Опасности викакве за васъ нема, вы само одъ едне чете бежите, свака друга войска была маѣарска была србска, неѣе вамъ ништа чинити, кадъ се извѣсте да е то бѣгство чиста приватна и фамилярна стварь.“ Мени небеше се

своимъ мило, ерѣ я самъ едва дочекао што е буйнуо рать, те самъ подѣ тымъ изговоромъ утеко одѣ мое жене съ жоюмъ самъ се сваѣо пуны 25 година, а при томъ и врло самъ бмо тугальвивъ да се примамъ опасны преду- веѣа, али опеть бмо самъ тронуть нѣловомъ забуномъ, и безѣ промишляваня обеѣамъ се да ѣу се старати као о мойој роѣеној сестри и кѣри. Садѣ немогу вамъ онаѣ жалостный растанакъ описати. Мати и кѣи нису се ништа у онаѣ забуни спремати могле. Оне су обадве пале нѣму око врата и непрестано плакале, а онѣ е поредѣ све свое мужке трезвености бмо изванѣ себе одѣ жалости.

Слуга уѣе на врата и яви да су кола спремна. И мы сви одма сиѣемо доле. Мы седнемо у кола, и онѣ намъ полако каже да се за нѣга небринемо, онѣ ѣе како ску- пи свою готовость у новцу одма за нама, и преда го- спои за путь што е имао при себи неколико хиляда фо- ринти, одѣ чега сада живи, и то иој е садѣ едино иманѣ. Сиромѣ Селаниѣъ заграи юшть еданпуть у колима свою жену и кѣерь, и помеша на дрктеѣимъ устама нѣлове сузе са своимѣ, и то му е последня сласть живота была; пружи мени руку и самномъ се ецаюѣи полюби. Бичѣ кочияша пукне, и мы као муња полетимо. Кочияшѣ в знао добро путь, а месецъ текѣ е бмо изашао и крозь раз- сѣяне облаке светлю намѣ е стазу спасеня. Милка е ле- жала на грудима свое майке, и непрестано ецаюѣи спо- мняла е своегъ нѣжногъ отца. Я запазимъ мою цыгару, и после неко доба преквнемъ ѣутанѣ и упитаемъ госпою: „Какавъ е то ѣаволскій Шандорѣ одѣ кога мы бежимо?“ „Ахѣ непитайте за ниткова,“ одговори ми она, и доцнѣе приповеди ми, да е то еданѣ одѣ оны богати Срба, кон, како насѣде отчино иманѣ, прво одреку се србевогъ на- рода, а после измышляваю лудорѣе, како ѣе свое иманѣ строшити. Нѣгове землѣ были су у сусѣдству Селани- ѣа, и онѣ одѣ како се вратю изъ школе пештанске, за- гледа се и са своимъ ватромъ и лакомысленостѣу одногъ младогъ човека залюби се у Милку. Али нѣнѣ отацѣ, збогѣ некѣй фамилярны тайни, нѣе дао ни мыслити на бракъ измеѣу нѣя двога, а и сама девойка презирала га е свагда онолико, колико е могуѣе было нѣномъ нѣжномъ воспитаню и учтивости. Онѣ е очаявао, и да бы свою любавъ угушю, одао се свима страстима кое могу мла- догъ богатогъ човека обузати. Революцѣя нѣму е была добродошла. И као офѣцѣрь Хонведа, нѣе хтео да иде да освая Будимѣ, него е хтео да освой Милку; али нѣно е срце за нѣга яче было одѣ свакогъ града. Но да ви- дите чуда, умало што му нѣе изпало за рукомъ. Предѣ вору наша кола на конима смо бежали стану; и кочияшѣ намѣ каже, да еданѣ конѣ неможе више да трѣи; и заи- ста текѣ што смо стали, еданѣ конѣ падне, и све четѣ- ри ноге пружи. Я и кочияшѣ саѣемо одма и почнемо везати и намешѣати како би три коня далѣ вузла; ми нисмо ништа хитвали, ерѣ смо ради били, да се оны зао- ставши конѣи мало одморе, кон су врло тешко бокови- ма дактали. Госпой и нѣна кѣи спавале су у колима, безѣ никаквогъ стра' и безѣ никакве слутнѣ, а и я самъ мислю да смо веѣъ довольно сигурни.

Было е веѣъ свануло кадѣ смо се далѣ хтели кре- нути. Али яо наопако, кадѣ погледамъ низѣ путь одѣ куда смо дошлак видимъ на едно два три пушкетета една,

кола гдѣ за нама трче. Одма ме мрави одѣ вета до пер- чина проѣу. Мы почнемо далѣ бегати — она кола све су се ближе примицала. Видимъ и еднога коняника за нѣима, и разпознаемъ у нѣговой руци белу мараму, ѣъ коюмъ е у воздуху махао. Бдна пушка пукне изъ оны кола и я примѣтимъ да у нѣима стоѣ два офѣцѣри, и на жалость мою познаемъ да су то моя кола и конѣи. „Мы смо уваѣени госпой!“ повичемъ я и загорчи ми оно ци- перско вино у устима, „они ѣе насѣ стиѣи, о томъ нема сумнѣ, мои су конѣи добри, я самъ нѣи раню, да съ нѣи- ма бежимъ, а не они мене да юре.“ Госпой и нѣна кѣи были су бледе као крпе. Милка е плакала, и завѣзла е главу у майчина нѣдра. — „Кои мене ѣаво тера да се в мешамъ у женске ствари“ помислимъ у себи. — Бмо самъ увѣренъ да нѣима двома неѣе ништа быти, ерѣ онаѣ што у потеру иде за нѣима дао бы пола своегъ живота за Милку, али мени шта ѣе радити? и одма представимъ себи, како ѣе да ми вежу уларѣ око врата па да ме о првомъ дрвету обесе, или ако буду милостиви и велико- душни они ѣе ми само уши или носѣ или езикъ одсеѣи. А Милки? ню ѣе учтиво залюблѣный Шандорѣ полюбити у руку, ако она сакрѣе руке онѣ ѣе у образѣ, пыта ѣе е да се нѣе уморила и да се нѣе уплашила, и поче ѣе од- ма уговарати кадѣ ѣе быти свадба. А мой носѣ, а мое уши? яо мене „терай кочияшу, удри конѣ“ повичемъ я изванѣ себе одѣ стра. — И наша потеря веѣъ е была тако близу насѣ да бы могли пуцати на мене, да се нису бо- яли да кою одѣ женски неубю. Кочияшѣ бадава е ту- као бичемъ, конѣи, кои вису были одавно терани, были су сасвимъ малаксали, и опажао самъ како наша кола све лакше иду. На едан-путь са стране изъ трске — крозь кою насѣ е непрестано путь водю — пукне една пушка и нашѣ еданѣ конѣ падне, и кола се зауставе. „На здрав- лѣ цѣперско вино! садѣ смо свршили!“ помислимъ я у себи, и у истый ма' видимъ неколико граничара и меѣу нѣима неколико Србѣянаца гдѣ изъ рѣта изтрчаще на путь.

(продуженѣ слѣдуѣ)

З А Ч И Н Ц И

Ко право хоѣе томе треба помагати.

Ако хоѣешь да свою снагу покажешь, а ты побѣди самогъ себе.

Ветру и лудамѣ остави нека иду своимъ путемъ.

Гдѣ крчмарѣ предѣ вратима стои, ту нема много го- стю.

Боле быти дужанѣ у меани него у Апотеки.

Добро дѣло носи человеку интересъ.

Курыкѣ куриака добро познаѣ.

Свршетакѣ напрасне лютиѣ, почетакѣ е кажня.

ДОМАШНІЙ ТЕАТОРЪ

Просѣякѣ. Уделите ми кою пару господине да ку- пимъ леба.

Господиць. Одлази безъ трага!

Просіаць. Господице, ако ми не дате ништа, я ћу быти принуђенъ да учинимъ оно што нигда нисамъ чиніо.

Господиць. (удлашено). На, ево ти четири гроша; али кажи ми шта бы учиніо да ти нисамъ ништа дао, вальда бы ме убіо?

Просіаць. Не-бы, на то нисамъ нигда ни помыслио, него бы ишао и тражіо да што годъ радимъ, и тимъ да заслужимъ себи хлеба, а то е што досадъ нигда нисамъ чиніо.

ЗАГОНЕТКА.

Кадъ найвыше ватре има онда и мене обично найвыше има, кадъ ме гнявншь я се онда родимъ, а ако ме дуго у рукама дрижншь, я се претворимъ у мою майку.

Я свуда съ тобомъ идемъ, можешъ ме видити, али ме неможешъ нигда рукама уватити.

МРВИЦЕ.

— Пелисіе, данашня поглавица савезне войске у Криму, кадъ е пре годину дана у Алгиру командантомъ войске быо, напоти се едаредъ у паради на едногъ коняничкогъ подофицира зато, што му альяне нису у свомъ реду быле. Као што е обично напроситъ, тако и сада почне найпре вахтмайстора тога речма ружити и псовати, па се найпосле толико у томе заборава, те кривца камціомъ преко образа ошине. Онај ніе могао ту срамоту отршити него истргне пиштоль и на генерала опали. Но на срећу пиштоль неувати. Пелисіе остане у присудству духа, али опетъ страшну псовку на уста своя произнесе и викине: „У апсѣ на три дана, дера-не, зато, што си доказао, да ти оружје у свомъ реду ніе.“

— Младъ еданъ Зуавъ, кои е у Криму међу савезничке своевольнике ступіо, побудио е своіомъ чрезвычайномъ вештиномъ у гимнастики общте вниманіе и удивленъ своіо француски и енглески офицера. Кадъ е опетъ едануть врло лепо представленъ давао, запыта га еданъ енглескій напетанъ: „Али вере ти, кажи ми, зашто си ты дошао међу своевольнике, кадъ си ты съ твоіомъ вештиномъ на првымъ позориштама Европе двадесетъ и тридесетъ пута выше него овде заслужити могао.“ Зуавчићъ на ове речи поцрвени. „Заръ вы мыслите, капетану,“ — одговори онъ, „да самъ я у француску войску ступіо, да као штамайсторъ умремъ? Не, я ћу као генералъ да умремъ.“ — Право е дакле покойный Наполеонъ казао, да сваки његовъ воиникъ маршалскій штапъ у телећаку носи.

— Кадъ е еданъ саксонскій владаноць помышлявао, да државу свою на своя четири сына подели, дође едануть дворска будала къ њму у собу и рече му, да му е радъ збогъ те деобе добаръ советъ да даде, него да му е нужно, да за таковогъ советника пристойну альяну

има. Владалаць се томе насме, али опетъ заповеди, да се будали дела придворна альяна начини. Почемъ е сву навучао измоли се одъ владалца, да у првой сусѣдној соби насамо мудрость свою прикупи. — Овде онъ лепу ту придворну альяну на четири дела разсече, ове делове на себе навуче. и тако оденуть къ владалцу у собу уђе. Овай се на ту будалаштину разлюти и у той га напрасной лютини своіој запыта за узрокъ, зашто е тако лепу альяну у будалаштини своіој изсекао. На то шальвиваць слегне съ рамени и са смешећимъ се чертама лица одговори: Та ты си јошть већа будала одъ мене; я самъ съ тимъ сеченіемъ само едну лепу альяну покваріо, а ты обещъ да са томъ деобомъ твоіомъ славноу Саксонску упропастишь.

ДОМАШНЕ НОВОСТИ.

— Госп. Богданъ Ђорђевићъ, Началникъ окруж. Ђупријскогъ, на поднесену оставку, поставленъ е у пензию.

— Г. Мајоръ Танасіе Малоевићъ после дужегъ болованя преставіо се у вѣчностъ.

— Господична Роза Хагенъ придворна певалица великогъ Войводе Мекленбургскогъ пева ће на концерту, кон ће у овой недели томъ приликомъ, у сали у Зданию на пјаци быти.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— Еданъ дописатель изъ Петербурга у францускимъ новинама явля: да е вел. князь Константинъ быо предложіо, да се флота руска у Кронштату наоружа, и да узме 20. хил. солдата, кон да се извезу у Енглеску. Но царъ е одбіо тай планъ. — Овоме дописателю неможе нико веровати, и по свој прилици такогъ предложена ніе нигда было. Еръ шта бы Руси са 20. хил. солдата и 20. хил. матроза могли учинити у Енглеской.

— Последня депеша изъ Крима доноси само то, да е царъ Александеръ ишао у Кримъ да лично благодари войсци. А по томъ одпутовао е у Петербургъ.

— Изъ Карса являю да се тамо међу Турцима колера появила и да затире обсађеный гарнизонъ.

— Руска войска у Криму снабђвена е у свакомъ изобилію съ раномъ. У Симферополю, Перекопу и Херзону, етов еспремни у свакомъ томъ главномъ сместишту по 500.000 накава брашна, каше и цвибака.

— Као што последнѣ новине являю: француской дипломатици, неможе никако да испадне за рукою, да у саюзъ противу Русіе увуче њмачке државе. Одъ Новембра 1853. па до сада поредъ свега труда француски дипломата остале су све државе, осимъ Сардиніе, у свомъ неутралномъ и нерѣшителномъ ставю.

Течай новаца; среб. 115; дук. 5 фор. 21 кр. банке.